

„Viridarium Musicum“ (1638) „Музикаленъ сборникъ“, и на нѣколко сюити въ петъ части.

А виста или **a prima vista**, ит. а прима виста, фр. à vue (а вю), пѣние и свирене направо отъ листа, безъ предварително упражнене.

А voce сола, ит. a voce sola = за единъ гласъ — соло.

Автентични заключения се наричатъ въ хармонията тѣзи, които ставатъ съ доминантата—Доминанта тоника.

Автентично, гр. — достовѣрно, самостоятелно.

Автоматизмъ фр. automatisme — съвърхушностъ на инстинктивнитѣ побуди, или получени вследствие на навика такива. А. играятъ една много важна роля при музикалнитѣ занятия — особено съ инструментитѣ. Въ нѣкои музиканти, които работятъ надъ инструмента продължително още въ ранна възраст, се изработва поради А., една необикновено силна музикална паметъ. — Слѣпиятъ парижки музикаленъ педагогъ Рейм. Тибержъ е построилъ, възъ основа на А., цѣла метода за постигане въ скоро време на такава музикална паметъ, каквато по механиченъ пжтъ би се добила въ течение на години — и сега я прилага въ Ecole normale de Musique въ Парижъ.

Агада — египетски флейтоподобенъ инструментъ съ мундшукъ, като на кларинета.

Агелаусъ отъ Tegea — гръцки китаристъ, първия виртоузъ на китара (безъ пѣние), победителъ въ Питийскитѣ игри въ срѣдата на VI в. пр. Хр.

Агнусъ Деи, лат. Agnus Dei, „Агнецъ Божи“. Началнитѣ думи на петата заключителна пѣсень на католическата (музикална) литургия (меса), изпълнявана отъ хоръ. А. Д. е въведенъ въ католическата литургия отъ Папа Сергей I презъ VII ст., по подражание на гръцката литургия.

Агоге, гр. — дума, съ която старитѣ гръци сж означавали темпото.

Агогика — терминъ, който Х. Риманъ пръвъ пжтъ въведе въ своята книга „Динамика и агогика“ (1884), означаващо малки промѣни въ темпото: Tempo rubato, или само rubato, чрезъ които се предава една ожи-

веностъ на изпълнението. А. е тѣсно свързана съ динамиката. (Гл. Динамика).

Агогически акцентъ, малко удължение на нотнитѣ стойности чрезъ леко ударение. Отбѣзва се съ знака **Λ** надъ нотитѣ.

Агостини, Лудовико — Agostini Ludovico, род. 1534 въ Ферара, умр. 20 септ. 1590 г. — духовникъ и капелмайсторъ въ двора на херцога Алфонсъ II. Творенията му сж, главно, въ областта на църковната музика: мотети, литургии, но писалъ е и свѣтска такава: симфонии и 4 тетради мадригали на 6, 5, 3 и 2 гласа.

Агостини, Паоло — Agostini Paolo, род. 1593 въ Валерано, умр. септ. 1629, — ватикански капелмайсторъ, единъ отъ най-знаменититѣ теоретици и отличенъ контрапунктикъ, авторъ на 16, 24 и 48-гласни литургии (5 книги).

Агостини, Пиетро Симоне — Agostini Pietro Simone, род. 1650 въ Римъ, капелмайсторъ на херцога въ Парма, авторъ на нѣколко опери, оратории и мотети.

Агреманъ, фр. Agréments, дума съ която французскитѣ пѣвци и инструменталисти презъ XVII и XVIII ст. сж наричали мелодическитѣ украшения, означавани съ специални знаци: напр., трелъ, предударъ, мордентъ и пр.

Агрениевъ, Димитрий Славянски, род. 1838, умр. презъ юли 1908 въ Русе; хоровъ диригентъ, известенъ пропагандаторъ на славянската и по специално на руската народна пѣсень, чрезъ концертитѣ на своя пжтуващъ по цѣла Европа и Америка хоръ, направилъ неотразимо впечатление съ здравотата и красотата на рускитѣ гласове, въпрѣки това, че собственитѣ му разработки на руски и др. народни пѣсни, съставлящи репертоара на хора, не носѣли нѣкакви достоинства, а и художественото равнище на хора е било твърде колебливо. А. е предпочиталъ концертни пжтувания и въ България.

Агрикола, Александеръ — Agriкола Alexander, наричанъ просто „Александеръ“, единъ отъ най-знаменититѣ нидерландски композитори презъ XV ст., роденъ 1446 год. Творби: пѣсни, мотети, литургии, магнификати, нѣкои отъ които печатани, а други запазени въ ръкописъ.